

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 79.

Femte Session.

29de Møde.

Onsdagen den 16de November.

(Forts.)

Tscherning (fortsat): Jeg har aldeles ikke taget de fremmede Entreprenører i Forsvar; jeg har ikke taget Parti for de fremmede Entreprenører; men jeg har heller ikke villet, at man skulde tage Parti mod dem, saa længe en Voldgift staaer paa, og det er, fordi jeg tager Statskassens Parti. Det er Statskassens Parti, at de Forretninger, som udføres i Statens Interesse paa den Maade, som her skeer, kan udføres under billige og maadeholdne Betingelser og med Letthed; thi ellers blivde de kostbare. Staten kan ikke være tjent med, om det hele Arbejde kom til at krybe sammen paa Midten, og ikke kommer til Ende, det vilde føre Staten ganske betydeligt tilbage. Staten maa i den Henseende varetage alle Interesser, men fornemmelig Statens Interesse. Jeg foreslaaer endnu, at vi negte de 2,000 Rbd., indtil Regjeringen — Noget, som kan skee mellem 2den og 3die Behandling — fremkommer med fuldstændige Dplysninger om den hele Sag og navnlig om den hele Organisationsplan for Controlvæsenet, som Regjeringen selv maa have tænkt sig, da den forlangte de 2,000 Rbd. Den ærede Minister har jevnlig ladet os høre, at vi manglede „Sagkundskab“, at han ikke forelagde Thinget den og den Sag, fordi vi manglede „Sagkundskab“; men for det Første maa den ærede Minister lægge Mærke til, at vi summere mange „smaa Sagkundskaber“ sammen, og det giver en ikke saa ringe Sagkundskab i det Hele, og for det Andet maa han lægge Mærke til, at just vi have været istand til at paavise Mangel paa „Sagkundskab“ hos de „Sagkyndige“;

vi have faaet rettet paa saamange netop af de tekniske Foretagender, som vare intendede her i Landet, at vi have sparet Hundrede Tusinder derved; saamegen „Sagkundskab“ have vi dog havt, og, dersom den ærede Minister vil gaae os igjennem efter vore Examina, og efter hvad vi have bestilt i vort Liv, saa skal han ogsaa finde, at der i den Retning mellem os findes Flere, som have Privilegium paa Sagkyndige; der findes forskjellige privilegerede sagkyndige Teknikere her i Thinget. Derved mener jeg aldeles ikke, at det skal forandre Ministerens Mening om os. Nei! hans Mening om os skal være den, at han giver os de Dplysninger, han har, og overlader det til os, om vi forstaae at benytte dem. Det er Regjeringens Stilling ligeoverfor Folkethinget; men at nægte at komme med Dplysninger, og sige, at vi ikke have „Sagkundskab“, det er ikke at behandle os saa høfligt, som vi behandle Ministeren. Jeg er overbevist om, at den ærede Minister ikke har tænkt at sige os en Uartighed derved; men han maa ikke tage os det ilde op, om vi troe, at det er at behandle os paa en Maade, som idetmindste ikke er artig.

Jeg troer ikke, at jeg kan give den ærede Ordfører Medhold, naar han holder sig overbevist om, at der vil komme saa heldige Resultater af den indirecte Bestatning; han har sagt, at vi udførte til højere Priser, men han kunde have sagt ved Siden deraf, at det maaskee var betydeligt mindre, vi udførte, og at altsaa Udbyttet af den hele Omfatning ikke bliver gunstigt. Jeg troer ikke, det er rigtigt, naar vi her undersøge, om vi skulle gjøre den og den Udgift, at vi saa opstille et Haab og lade disse Udgifter leve af Haabet. Nei, vi skulle vende os mod disse Fordringer, som ere gjorte til os, og knappe dem af, saa at vi ved